

Naar zijn grote barmhartigheid

Votum en groet

Ps. 74:15

Schriftlezing: 1 Petrus 1

Gebed

Ps. 84:4 en 5

Tekst: 1 Petrus 1:3

Slotzang: ps. 89:3

Zegen.

Onze overdachte waarheid vindt uw aandacht in het reeds voorgelezen schriftgedeelte uit 1 Petrus 1 en daarvan het derde vers, waar gesproken wordt van het Heeren Woord aldus leest: "Geloofst gij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden". Tot zo ver. Wij willen hierboven schrijven gaan: "Een Gode verheerlijkende wedergeboorte door Christus' opstanding uit de doden". Doch vooraf wil ik nog een woord tot inleiding spreken. De dood is afzichtelijk en meest afkerig om te zien, wanneer de lijdenstrekken zich soms zo diep hebben ingegraven, en maken ons, die leven, nog afkeriger en denken: "Doe het deksel er maar op, het is toch afgelopen. Het komt de aarde toe". De onwedergeboren mens mag denken veranderd te zijn, doch voor Gods aangezicht is hij dood in zonden en misdaden, hij bezit geen leven Gods, zijn ogen zijn gesloten voor het grote gevaar, niets dringt tot hem door, hij is dood. Ten tweede heeft hij ook geen smaak in geestelijke zaken, hij walgt ervan, en mist alle opmerkzaamheid innerlijk, hij is dood. Doch er zijn ook mooie doden, dat moet men ook even opmerken, zij verwachten een zalig uiteinde huns levens. Heel aardig als je ze zo hoort spreken, ja, dat zo straks aan het einde zeer zalig zal zijn, ruim zal zijn, vrede zullen hebben. Ze hebben geloof en ze hebben ook liefde. Doch, en dit is weer

de grote haper, alleen tot en voor zichzelf. Ze zeggen: "Ziel, ge hebt vele goederen, eet en drink en wees vrolijk". Ook hebben zij een belijdenis, toch, zij derven de kracht ervan. Al is het dat het hart rijk is, zoals ze zeggen, aan velerlei toezeggingen, die vanuit de hemel hen gedaan zijn, en vele psalmverzen en uitreddingen hun deel zijn. Eigenlijk zijn ze dieven, omdat ze zich verrijken met het goed van anderen, van hun naaste; dus gestolen goed. Doch laat ons nu bezien de brief van de apostel Petrus. Ik heb u alreeds voorgelezen 1 Petrus 1:1; Petrus, een apostel van Jezus Christus, en die schrijft aan de vreemdelingen, dus die heeft hij bepaald ook nooit gezien. Ze zijn hem ook in die zin, wat hun personen aangaat, onbekend, verstrooid in Pontius, Galatië, Cappadocië, Azië, Bytinië; allemaal zuidelijke provincies. Maar dan, en dat is door de Heilige Geest aan de apostel en aan hun getuigenis wat de apostel zegt aan de uitverkorenen na de voorkennis Gods des Vaders. Ja, in de heiligmaking des Geestes. Zie dus, het is alles aan elkander, ze zijn niet alleen rechtvaardig, maar ze zijn ook heilig, en ze zijn werkzaam in die heiligmaking, een dagelijkse vernieuwing des levens. Ja, maar dat is toch een gezegend en een vruchtbaar leven. Hoe zou het met ons leven staan? Mogen we ook zo'n gezegend vruchtbaar leven hebben? Of verliezen wij ons zo in dat koude, dat akelige, dat je zou zeggen: "Er is voor mij geen reuk en geen smaak aan de hele dienst des Heeren". Ja, dat kan bij een levend gemaakte ziel ook zo zijn, dat is niet alleen onze natuur eigen, in de natuurlijke mens, maar zo kan dat wezen; en dat is toch maar een naar leven. Nee, in die grote weldaad te delen: Ik ben in Christus rechtvaardig voor God, en ik beoefen de ware heiligmaking. En u zult straks horen wat die uitsluit. En dan een besprenging des bloeds van Jezus Christus. We waren wat bevoorrecht, reinigmakende kracht van dat bloed drupte op hen, drupte in hun ziel, drupte in hun harten, drupte in hun leven. Ja, overal die ge-

zeggende besprenging en die drupping genade en vrede aan elkander verbonden, zij u vermenigvuldigd, vermeerderen, toenemen daarin. Wat is het leven des geloofs in de Heere Jezus toch een vruchtdragend leven, laten wij er dat maar van opmerken, dat is o zo'n vruchtdragend leven, dat draagt vruchten in het huis des Heeren, in de gemeente, in de onderlinge samenkomsten, in het huisgezin, in de werkplaats tegenover anderen. Zodat een spotter, een wereldling, hij voelt het: "Ja, dat is nou nog eens echt, ik moet anders van die dwepers niets hebben, maar hier heb ik toch alle respect voor, want dat voel ik, dat is welgemeend, dat is (nu, laat ik dat woord ervoor gebruiken) waarachtig en waar". Ja, zo gaat dat, zo'n apostel dus. Thans breekt dus de apostel uit in lof en dankzegging tot de Vader, en deze lofzegging of lofuiting ontspringt als een stroom der liefde uit des Vaders grote barmhartigheid. Ten eerste, hen tot levendmaking, niet alleen bij de aanvang, maar bij de voortgang ook, die levendmakende kracht van Christus, en die van de Vader uitgaat die hebben wij zo dagelijks nodig. De grond daarvan is de opstanding van de Heere Jezus uit de doden, die ten hemel gevaren is, en is gezeten ter rechterhand van de hoogste majesteit Gods in de hemelen. Ja, en temidden van alle vervolging, beroving hunner goederen, evenwel hebben zij lof en dankensstof. Zie je, het staat je helemaal niet in de weg, neem bijvoorbeeld Stefanus; Stefanus, o die man, ze knersten op hun tanden, er staat geschreven dat hunne harten bersten van vijandschap; hij staat zo rustig. "Ik zie de hemelen geopend, ik zie Jezus, staande ter rechterhand Gods, gereed om Zijn Stefanus binnen te halen". Straks slepen ze hem voort buiten de stad om hem te stonigen, en elke steen, al wat bij hem kraakt, bij Stefanus is een jubelzang. Hij verheugt er zich in, en zijn aangezicht blinkt als het aangezicht van een engel. Neem de apostel Paulus eens; "Ik weet", zegt hij, "dat de tijd mijner ontbinding nabij is" De

ongewijde schrijver zegt dat hij op een eenzame weg buiten Rome zijn hoofd op het blok heeft gelegd en met één slag het hoofd van het lichaam is gescheiden. Thuis, thuis, zie je, daar moet het heen, naar huis, en dan geeft de Heere genade, want anders zou je zeggen: "O, ik huiver, ik ril ervan". Ja, maar wij hebben nu die genade niet nodig. Nee, wij hebben meer genade nodig om, bij een goede boterham, de Heere vriendelijk te danken dat Hij ons zo liefderijk wil voeden. Maar als het eens zover komt? Ja, maar dan komt er van u niets in aanmerking. Gij doet niets, maar de Heere Jezus doet alles, en Die geeft genoegzame genade om dat alles te trotseren. Ik denk ook aan Love, op 37-jarige leeftijd ter dood veroordeeld, en als hij nu op het schavot staat, wat zegt hij dan? Dan zegt hij: "Ik heb in mijn leven meer vrees gehad om een tand te laten trekken, dan om nu mijn hoofd er af te laten slaan. En ik heb mij gisteravond om 10 uur ter ruste gelegd en ik ben niet wakker geworden voor 7 uur. En ik zal eerder Thuis zijn als één van ulieden, en ik zal deze garde soldaten verwisselen voor een garde der heilige engelen, en ik zal altijd bij de Heere zijn. Vriend", zo zei hij tot de beul, "hier hebt ge van mij twee ponden". "Maar meneer, een pond is twaalf gulden, dat weet ge wel, dus dat is vier-en twintig Hollandse guldens!" "Doe wat u bevolen is, God vergeve het u, gelijk ik u vergeven heb". Daarmee eindigt dat gezegende leven. Maar de gelovigen achten alle dingen schade en drek te zijn bij de uitnemende liefde en barmhartigheid des lieve Vaders. Ja, wij zullen moeten zeggen wat genade toch vermag. Het is een geweldige stroom, die alles weg drijft wat de Vader niet behaagt. Dat kan je hier in de rivier ook zien; gooi je een emmer, we zullen zeggen met papier en rommeltjes in de rivier, dan komt de stroom die zegt: "Vooruit, vooruit, weg naar zee". Daar gaat het, maar zo is het ook, zo ziet ge dat ook de Heere zo wegdrijft

wat Hem niet behaagt, wegdrijft uit het hart, uit het gemoed, uit de samenleving, uit dit alles drijft de Heere het weg, het moet weg, het deugt nergens toe. Ik wil eens opmerken; de meeste godsdienst bestaat uit allerlei bedoelingen. En juist in tegenspoed vernietigt het hun godsdienst, en gaat daardoor ten onder. We moeten eens even opmerken, een ander is godsdienstig geworden om een jongen die naar de kerk gaat, om die te behagen. Of wilt u het omkeren? Ook goed; dan valt het op het meisje om die te behagen; maar een ander is weer godsdienstig om een goed belegde boterham, en dus gaat hij naar de kerk. Ja, de kerk herbergt wat, daar zie je wat in, ik hoop dat ik geen één van ons de naam noem, en als het zo zou wezen, och, vraagt dan de Heere, want dat zou kunnen. Want het is gebeurd, dat die luitjes die allemaal met bedoelingen kwamen om er beter van te worden, noch door de Heiligen Geest gebracht werden tot een nieuw leven. En dat ze zeiden: "Goddeloos ben ik erin gekomen, en levend gemaakt door de Heiligen Geest ga ik eruit, naar het welbehagen des Vaders". In het welbehagen tot Zijn lieve Zoon, onze Heere Jezus. Zo, gelijk ik u zeg, een ander gaat om een goed baantje. Een man die zelf steeds een bijbel bezit, en nooit ervaar wil weten; maar het goede baantje, zie je, in de kerk zit de baas, hij gaat naar de kerk, dat zal hem wel behagen, en dan houd ik mijn mooie baantje vast. En ook gelijk ik u zeg, hoor, ook van die kant heeft de Heere mensen een nieuw hart gegeven, en zo verzamelt de Heilige Geest naar het voorschrift des Vaders en des Zoons de uitverkorenen uit deze wereld, en daar staan wij dan maar verbaasd bij. Hier is de wortel van Vaders grote barmhartigheid. En waarin bestaat zij? Dat mogen we wel vragen; in het welbehagen des Vaders tot Zijn volk. Ja, dat is ook zo'n voortreffelijke zaak; dat de Vader zo'n welbehagen heeft in Zijn volk. Ja, ge leest het in psalm 147,

waarvan wij ook zingen: "De Heer betoont Zijn
 welbehagen Aan hen die nederig naar Hem vragen".
 Nog een zaak, ook betoont de Vader Zijn welbe-
 hagen in hun verkiezing tot zaligheid. En bij
 Hem is geen verandering of schaduw van omkering.
 En daarom zullen we het ook nog even horen;
 dat is bij ons zo heel anders, maar dat deert
 niet. De Vader wijkt er niet van af: Bij Hem geen
 schaduw van omkeer. En dan blijkt des Vaders
 liefde in hun verkiezing ook in des Zoons ver-
 ordinerings, om te zijn de Middelaar Gods en der
 menschen, de mens Christus Jezus, van de vader
 verordineerd, verordineerd naar beide naturen,
 naar de menselijke natuur ook bekwaam gemaakt
 om te zijn Middelaar Gods en der menschen. Let ook
 op de overgave tot het Middelaarschap, Zijn ne-
 derige geboorte. Ja, we gaan het Kerstfeest
 weer tegemoet, en we zullen er dan wel meer
 van horen. Maar denk je nu eens in, wat een
 vernedering! Nergens plaats, alles borgtochte-
 lijk. Opdat Hij voor ons een plaats zou bereiden,
 werd Hem alle plaatsen geweigerd; en tenslotte
 in een beestenstal, in een kribbe neergelegd,
 op wat stro. En de moeder des Heeren heeft
 toch ook niets anders als haar eigen klederen
 aan, zou ze toch die kleine Jezus in doeken
 wikkelen, zodat alleen het hoofdje, de oogjes,
 het neusje en het mondje maar vrij blijft, om het
 geweld der muskieten tegen te gaan. Ze heeft
 dus maar een klein terrein te bewaken. O, zie
 eens, aanschouw uw Koning, de van God Gezalftde,
 de eeuwige, waarachtige, natuurlijke Zoon des Va-
 ders, de Zoon. En daar ligt Hij als een hulpe-
 loos wichtje. En dan, straks, wat omstandig-
 heden in dit leven, een leven vol ontbering,
 een leven vol van lijden en dood. Waarom? Om
 vijanden tot Zijn lieve kinderen te maken, ja,
 tot zonen en dochteren. Wat denkt ge ervan?
 Is dit alles even groot? Al wat Hij doet zal
 juichen tot Zijn eer. Nu ziet ge hoe dus de Heere
 altijd maar werkzaam is als mens en als de Zoon
 Gods om de Zijnen krachtdadig uit hun onbewuste
 nood en dood te redden en te verlossen! Waar-

van? Van de macht des Satans, want die houdt vast. Maar Hij is sterker dan satan; één blik van de Heere Jezus, en hij verdwijnt. Maar ook om te verlossen van hun zonden, van hun zonden, och nee, ze zijn niet zondeloos, ze blijven hier zondaren. En wij maken de Heere veel arbeid met onze zonden, maar toch een losmaking, een innerlijke losmaking. Zie je, de zonden zijn niet zoals in de onwedergeborene zijn clement. Neen, henen uit! Maar zo ook de wereld om de wereld een scheidbrief te geven. Maar dat zegt niet dat ze de wereld niet liefhebben. Johannes zegt: "Kinderkens, hebt de wereld niet lief". Wel een bewijs dat het nog wel eens hapert. Daarom, uit hun doodstaat worden zij verlost, waar de natuurlijke mens in leeft, zij worden eruit verlost, ook uit de hel worden zij verlost. Ja, het is wat kostelijks als je toch zo over de aarde mag gaan "Ik ben een verlost zondaar". W. Huntington, (sinner-saved - gered zondaar), hij schreef het op de klepper van de paarden (oogkleppen). Hij schreef het op melkemma's, overal stond het op. Gezaligd zondaar. O, aanbiddelijke barmhartigheid! Hier zinken al de vergankelijke dingen in het niet weg. Het heeft niets geen waarde. Geloofd, dat is aanbidding en dankbare lofzangen, schenkt de Heilige Geest in de opening der lippen. Zing je wel eens? En dan, hoe zingt men? Wij zingen ook na elke maaltijd een psalm, maar ja, dat gaat uit gewoonte. Zie je, maar ik bedoel nu zingen zoals de Heilige Geest het geeft in een hart. Ja, maar dat bestaat niet in vele verzen. Lieve Jezus, dierbare Vorst des levens, hoe zal ik U ontvangen? Hoe wilt gij Zijn ontmoet? Zie je, daar komt het eigenlijk maar op aan. We hadden het er straks over dat het zo'n grote weldaad is, als men zo voor zichzelf zo verzekerd mag zijn van de geschonken genade. Maar ik wil u toch eens een woord van vertroosting toespreken en zeggen: Heb je ooit - dat moet je eens onderzoeken, en dan zal het wel gaan - heb je ooit de liefde van de Heere Jezus

in je ziel gesmaakt? Die Hem eens liefgehad hebben, zullen Hem eeuwig liefhebben. Ze hebben toch alles, laat dat ook tot een vertroosting zijn, geprezen zij de Vader van onze Heere Jezus Christus, die om Jezus wil ook onze Vader is. En daar hebben we niets aan gedaan, Hij heeft de Vader voor ons verheerlijkt, Die onze zonden op zich nam, Wiens bloed ons heeft geheiligd en verzoend. Jezus' offerande is eenmaal aan het kruis volbracht. Aangenomen in onze Heere Jezus Christus, en door Hem bemind als Zijn lieve kinderen. Wedergeboren tot een levende hoop, des Vaders liefde zocht ons, des Vaders liefde vond ons en vervulde ons, des Vaders liefde heeft ons getrokken, en des Vaders liefde heeft ons overmocht. Gij zijt mij te sterk geworden. En des Vaders liefde heeft ons verkwikt en vervulde ons met droefenis en smart over onze zonden, die ook nog in ons wonen, woelen en werken. Vervult ons met de oprechte belijdenis van onze zonden en maakt ons begerig, en geeft ons te hongeren en dorsten naar Zijn gerechtigheid. Hij troost ons door Zijn lieve Geest, met de belofte van eeuwig, onvergankelijk, altijd blijvend heil. En doet ons wegzinken in Zijn liefde. Ja, wat is dat, wegzinken in een drieënige liefde van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest? O, dan is het, dat de Heere dat hart schraagt en sterkt. Maar anders zouden we er blij mee zijn als het boeltje brak, en zo ten hemel gingen om Hem eeuwig te lieven, te loven en te aanschouwen. Dat Hij daar is in onze natuur, in onze menselijke natuur en daar zichtbaar en plaatselijk is. Ja, daar juicht alles van wederliefde, en betuigen wij: "Gij, Gij lieve Jezus, Gij kocht ons Gode met Uw dierbaar bloed". En vraagt het dan: "Wat vreugde werpt nu deze liefde weer af?" Ten eerste, een levende hoop. Let wel, levende hoop bewijst dus dat er een ijdele hoop is. Wie niet een levende hoop heeft? Ten tweede, de ijdele hoop heeft geen wortel der wedergeboorte. En toch een hoop die elke godadienst eigen is, vraag maar, heb je nog hoop? Een man zei eens tegen mij op die vraag:

"Het zou wel ongelukkig zijn, als ik dat niet had!"
 Ja, dan was er wanhoop. Maar mogelijk was wanhoop
 nog beter dan een ijdele hoop; wie weet waar dat
 nog toe leiden zou. Ten derde, dat is alles al
 wat ik nu spreek van die ijdele hoop, die daagt
 door de verlichting des satans, want ge leest
 van hem, dat hij de zodanigen verschijnt als een
 engel des lichts. Hij kan het werk des Heiligen
 Geestes toch zo nabootsen. Ja, maar hij bedriegt
 ook wel kinderen des Heeren ermee, dat komt dan
 later soms voor de dag. Ja, hij is zo listig en
 zo sluw. Wij zeggen welcens: "zo gehaaid", maar
 zo is hij. De apostel spreekt van een hoop; die
 de wedergeboorte eigen is, dan kun je dat erbij
 zeggen: Hoop die leeft! En waarvan de werkmees-
 ter de Heilige Geest is. Deze hoop is een ge-
 gronde hoop, een werkzame en een niet beschaamen-
 de hoop. En de hoop beschaamt niet, zegt de a-
 postel, omdat de liefde Gods in hun harten is
 uitgestort, door welke ze roepen: Lieve Vader!
 Zij is als een anker der ziel, die hoop. Ja, die
 wel wordt bestreden, die wel wordt betwist, en
 door hen zelf betwijfeld, doch die niet wordt
 beschaamd. Zij is als een rots in de woeste gol-
 ven der zee, ondanks hun ellendig bestaan. Ja,
 want ik zeg u nog eens: De Heere Jezus heeft er
 wat mee te stellen met zo'n stelletje. En toch,
 Hij wordt het niet noede en niet mat. Maar Hij
 blijft ze dragen. Je ziet bij genade de velerlei
 aanvechtingen des satans, maar wat zegt Jere-
 mia? Hij was dikwijls bij het voorportaal, dat heb
 ik u al eens meer gezegd, in het voorportaal van
 de tempel om daar te spreken. Jeremia zegt:
 "Dit zal ik mij ter harte nemen". Wat zal hij zich
 ter harte nemen? Daarom zal ik op Hem hopen.
 Wat zal hij zich nu ter harte nemen? Of de Vader
 hem liefheeft, of de Zoon hem liefheeft, of de
 Heilige Geest hem liefheeft; dat zal hij zich
 ter harte nemen. Daar zal hij zijn winst mee doen.
 Daarom zal ik op Hem hopen. Hoop steunt en leunt
 op hechte grondslag der geschonken genade.
 Dan, in de eerste plaats, de bevindelijke kennis

hunner verlorenheid. Ja, ja, eer dat de mens daartoe gebracht is, dat hij een verloren mens is. Een drenkeling, zegt men, houdt zich aan een strootje vast; maar waarlijk, hoor, er wordt wat afgeworsteld eer dat men het leven verspeelt. Echt eens verspelen. Je zou zeggen: "Kijk je boekje zo eens na, je levensboekje, of je er iets van weet". En in de tweede plaats niet alleen het kennen van de verlorenheid, maar ook de opening zijns monds kennen. Psalm 56, daar zegt David: "Heere, opent mijne lippen, zo zal mijn mond Uw lof vertellen en verkondigen".

De derde plaats, de wonderlijke en liefelijke uitredding uit bange nood. Ja, ook een bewijs, allemaal bewijzen zijn dat, die zijn krachtadig, en dan zie je ze wel eens terug. Wat een wonder dat de Heere me daaruit gered heeft, je kan Hem nooit genoeg lieven, loven, prijzen en verheerlijken. Och, of nu al wat in mij is U prees. En dan, dat heilig verlangen om Jezus, de Heere, voor de ziel nog weer eens te mogen ontmoeten. Ja, dat kan toch zo wezen. En dat ze bedelend langs de weg gaan. Och, neemt U me maar weg, dan ben ik toch altijd bij U, neemt U mij maar weg. Of in de eenzaamheid, waar ze zich zo neerleggen en Hem daarom zo smeken: "Heilig verlangen om gaarne bij U te zijn. Dat is het waarnaar mijn ziel hijgt". Maar de Heere heeft al Zijn tijd gesteld, en het is wel geweest, van kinderen des Heeren, dat toen de Heere kwam om ze weg te nemen, toen hadden ze er geen zin in. Toen riepen zij: "Het is de ogen goed de zon te aanschouwen". Neen, wij zijn in onszelf niets verschillend van elk mens. Genade maakt grote onderscheiding. Leunen en steunen op de Heere, dat is de verhoring van hun gebed. Ja, een leunen en steunen is dat. Gij, Hoorder der gebeden, Gij maakt Israël eens vrij van ongerechtigheden, Zo doet Hij ook aan mij. Dat alles, en dan de tenietdoening van de toorn Gods onder welke wij eeuwig hadden moeten verzinken. En de opheffing van de beschuldiging van onze conciëntie. Maar

nu niet meer.) En gereinigd van het kwade geweten, zegt de apostel. En door het verbond Zijner genade aan onze ziel bekrachtigd. Het hart des Vaders is ontsloten, de hemel is ons geopend en de totale opheffingen te niet gedaan van alle werken der wet. Voor eeuwig uit. Ja, ja, ja, dan zeg ik toch heel wat. Ik zie wel de tijd die roept wel weer om te gaan eindigen, maar anders dan zou je daar nog wel eens even wat van willen zeggen; wat dat nu eigenlijk zeggen wil dat je uitgewerkt ben. Ik doe niets meer. Doe je niets meer, helemaal niets meer? Helemaal niets meer. Weet je hoe ik zalig word? De handen over elkaar. De handen over elkaar, zo word ik zalig, en zo luidt het Woord des Heeren: "Laat u zaligen". Dus dat is een eeuwige winst. Hun strijd is gestreden. Wie zal ons scheiden van de liefde Gods die er is in Christus Jezus, onze Heere? En dan gaat de apostel nog opnoemen: Noch hoogte, noch diepte, noch dood, noch leven, ga zo maar door; u kunt het alles in de Romeinenbrief, in het laatste gedeelte, daarvan lezen. De losprijs is betaald. Zie je, volkomen betaald. Daar heeft de Heere Jezus alles voor gedaan. Totdat Hij uitriep: "Het is volbracht!" Toen lag Hij de kwitantie als op Vaders bureau. In orde, volkomen verzoend. "Ik zie", hoor maar, "Ik zie geen zonde in Mijn Jacob, en geen overtreding in Mijn Israël". Hoge hemelen druppen van vettigheid, zij juichen, ook zingen zij. Door de opstanding van onze Heere Jezus uit de doden. O, laat ons met al de hemelingen juichen. En wij willen besluiten met dit lied:

Liefste Jezus, U is al ons leven,
 Gij, Gij zijt ons hoogste goed.
 Ja, Uw kruis heeft ons gegeven
 Wat ons eindeloos juichen doet.
 O, hoe zijn we aan U verbonden,
 Heere Jezus, Redder, Vaders Zoon,
 Onze harten, onze monden
 Zingen juichend, dankend voor Uw troon.

Amen.
